

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, právně zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2011, č.j. MMB/0021653/2011,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 18.1.2011, č.j. MMB/0021653/2011 **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 10.712,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 18.2.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2011, č.j. MMB/0021653/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb ze dne 2.12.2010, č.j. 100068704/REIP/VHA/005, sp. zn. VHA011000076 a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 104 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.10.2010 do 31.12.2010, v celkové výši 520.000 Kč.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27.2.2013, č.j. 30Af 31/2011 – 125, bylo rozhodnuto, že namísto původního žalobce Apex On-line, a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10 bude dále pokračováno na straně žalobce se společností SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Důvodem tohoto postupu byl zánik původního žalobce na základě fúze společnosti.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 7.5.2013, č.j. 30 Af 31/2011-126, bylo rozhodnuto o vyloučení žaloby v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2011, č.j. MMB/0021653/2011, k samostatnému projednání. Důvodem byl odlišný skutkový stav, průběh řízení předcházející vydání žalobou napadených rozhodnutí a odlišné žalobní body, v důsledku čehož nebylo vhodné vést společné řízení proti oběma rozhodnutím žalovaného, neboť v dalším řízení před zdejším soudem již jednotlivá rozhodnutí žalovaného nemohou sledovat společný osud.

II.

Obsah žalob:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr, za nezákonné a protiústavní. Žalobce napadá legislativní proces přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 15.2.2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce tak poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č.

183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně užívat, majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle žalobce žalovaný i správce poplatku nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání platebního výměru, který je v rozporu se zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“). Podle žalobce měl být předmětem zpoplatnění centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužící pouze jako zobrazovací jednotky. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkazuje na Standard centrálního loterního systému s interaktivními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Předmětem povolení podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterního systému a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové povolení. Pro podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139 a 9 Afs 66/2009-263. Nezákonnost napadených rozhodnutí spočívá v tom, že zpoplatnily jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterního systému jako nedělitelného technického zařízení.

Dále žalobce považuje žalobou napadená rozhodnutí za nezákonná z důvodu nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu. Zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejich provozování bylo trvale ukončeno, případně byly uvedeny do provozu až v průběhu zpoplatňovaného období, je totiž nezákonné. Správce poplatku a žalovaný měli povinnost v rámci správního řízení zjistit, které koncové terminály byly v průběhu tohoto období skutečně provozovány, resp. u kterých došlo k zahájení či naopak k trvalému ukončení provozu až v průběhu relevantního období. Podle žalobce z logického výkladu vyplývá, že předmětem zpoplatnění jsou pouze ta zařízení, která byla uvedena do provozu, jelikož pouze provozovaná zařízení mohou mít na území obce tvrzený negativní vliv. Poplatková povinnost vzniká na základě splnění dvou předpokladů, tj. nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí, kterým se povoluje provozování sázkové hry (centrálního loterního systému) a zároveň uvedení centrálního loterního systému prostřednictvím koncového zařízení do provozu na území obce, příp. skutečnost, že nedojde

k trvalému ukončení jeho provozu na území obce. Výklad provedený žalovaným odporuje čl. 4 vyhlášky č. 9/2010, kde se hovoří o uvedení jiného technického herního zařízení do provozu a nikoli o jeho povolení. Nedílnou součástí podané žaloby činí žalobce přílohu přehledu koncových terminálů jednotlivých centrálních loterních systémů, jejichž provoz byl zahájen teprve v průběhu rozhodného období, příp. jejich provoz byl v průběhu rozhodného období trvale ukončen, aniž by tyto koncové terminály byly na území správce poplatku umístěny, resp. uvedeny poprvé do provozu. Správní orgány při vyměřování místního poplatku rovněž nezohlednily, že příslušné rozhodnutí Ministerstva povolující provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému nabylo právní moci až v průběhu rozhodného období. I přes tuto skutečnost byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz zařízení po celé tříměsíční období. Žalovaný tak měl poměrně snížit částku místního poplatku o ty koncové terminály, které byly na území města Brna v provozu pouze po část období, na které se platební výměry vztahují. Správní orgány se tak dopustily porušení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a zatížily žalobami napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť není zřejmé, jakým způsobem byla skutečnost trvalého ukončení provozu některých zařízení správcem poplatku zohledněna.

Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp in dubio pro libertate). Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního“ je nejednoznačný, protože v případě centrálního loterního systému a jednotlivých koncových terminálů není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění. Na podporu svých tvrzení žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 3.8.2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nález Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nález Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44.

Dále pak žalobce považuje napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, neboť z platebních výměrů není seznatelné, zda vůbec a jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku. Žalobce před vydáním předmětných platebních výměrů řádně ohlásil centrální loterní systémy a zaplatil za ně místní poplatek. Žalobce je následně toho názoru, že postupem správce poplatku bylo porušeno jeho ústavně a mezinárodně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Dále žalobce uvádí, že řízení vedené před správcem poplatku bylo zatíženo vadou způsobující nezákonnost vydaného platebního výměru, neboť správce poplatku označil místní poplatek jako vyměřený podle pomůcek na základě ustanovení § 44 odst. 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), když za pomůcku považoval „seznam zřízení povolených MF ČR“. Žalovaný následně rezignoval na jakékoli zjišťování skutkového stavu. Podle žalobce však byl místní poplatek vyměřen na základě dokazování, protože listinu „seznam zařízení povolených MF ČR“ lze považovat pouze za důkazní prostředek ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o správě daní a

poplatků a nikoli za pomůcku ve smyslu § 31 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Podle pomůcek může správce poplatku stanovit místní poplatek pouze tehdy, kdy jej nebylo možno stanovit dokazováním, tj. pouze v případě úplné absence důkazů, a nikoli tehdy, kdy správní orgán zcela rezignuje na řádné zjištění skutkového stavu věci. Správce poplatku si důkazní prostředek opatřil zcela bez součinnosti žalobce. V případě, že měl správce poplatku pochybnosti o úplnosti a správnosti ohlášení žalobce k místnímu poplatku měl zahájit vytýkácí řízení podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v jehož rámci by své pochybnosti žalobci sdělil a umožnil mu tak pravdivost a úplnost těchto údajů prokázat. Teprve v této fázi byl správce poplatku oprávněn zahájit dokazování a v součinnosti s žalobcem si pak opatřit důkazní prostředky. Správcem poplatku tak byla porušena zásada součinnosti zakotvená v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 3.5.2011 odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2010 Sb. žalovaný uvádí, že dokud o protiústavnosti předpisu nerozhodl Ústavní soud, jedná se o předpis obecně závazný. Orgány veřejné správy nejsou oprávněny o protiústavnosti předpisu rozhodovat. Dokud není Ústavním soudem, o protiústavnosti předpisu rozhodnuto, nelze předjímat, že na jeho základě došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“, pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o zařízení sloužící k provozování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení ministerstva financí, přičemž koncová zařízení centrálního loterního systému tyto podmínky splňují. Žalovaný dále uvádí, že ze samotného názvu poplatku nelze usuzovat, že předmětná zařízení musejí být provozována, aby podléhala místnímu poplatku. Vyhláška č. 9/2010 sice váže zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu. Tato skutečnost však není dle žalovaného podstatná, neboť žalobce nenamítá, že by mu byl vyměřen poplatek za jiná technická herní zařízení, jejichž provozování bylo trvale ukončeno. K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvádí, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat. K tvrzenému porušení procesních postupů žalovaný uvádí, že tyto námitky nebyly v průběhu odvolacího řízení vzneseny. Žalovaný posuzuje pouze vady mající vliv na výrok rozhodnutí. Žalovaný posoudil platební výměr jako vydaný na základě dokazování a vypořádal se se všemi uplatněnými námitkami. Seznam jiných technických herních zařízení povolených žalobci

Ministerstvem financí považoval žalovaný za důkaz a neměl o jeho správnosti žádné pochybnosti. Použití ust. § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nemohlo mít na správnost výroku vliv. Žalobce netvrdí, že by mu na základě podkladů zjištěných správcem poplatku byl vyměřen místní poplatek za jiná technická herní zařízení, která by nebyla Ministerstvem financí povolena, ale napadá pouze princip zpoplatnění koncových zařízení centrálního loterního systému. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Zdejšímu soudu byla dne 4.7.2011 doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného, ve které žalobce trvá na protiústavnosti přijetí novely č. 183/2010 Sb., porušení zákonodárného procesu a zdůrazňuje, že tato novela byla přijata jako pravý přílepek zcela nesouvisející se zákonem o podpoře sportu. Dále žalobce trvá na zhodnocení ústavnosti novely č. 183/2010 Sb. Ústavním soudem. V otázce nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o jednoznačný pojem, u kterého je možný pouze jeden výklad. Žalobce trvá na svém výkladu, kdy pod pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze podřadit pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení. Na podporu uvedeného názoru žalobce připojuje dopis Ministerstva financí adresovaný Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu, s.p. ze dne 3.6.2010, č.j. 34/66682/2010 a dopis adresovaný Institutu pro testování a certifikaci, a.s., ve kterém Ministerstvo žádá o technický výklad pojmu jiné technické herní zařízení pro účely zpoplatňování dle zákona o místních poplatcích. Žalobce tak trvá na důvodnosti podané žaloby.

V.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění

postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem je napadána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvádí Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, že: „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédnul i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Žalobce považuje platební výměr správce poplatku, jakož i rozhodnutí žalovaného, za nepřezkoumatelné, neboť z těchto rozhodnutí není seznatelné, zda vůbec případně jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku.

K tomuto soud uvádí, že zákon o místních poplatcích ani zákon o správě daní a poplatků v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost správce poplatku přihlížet k platbám provedeným poplatníkem před vydáním platebního výměru a zohledňovat tyto platby v následně vydaném platebním výměru. V případě, že je platebním výměrem stanovena poplatková povinnost v určité výši, která je následně poplatníkem plně uhrazena a vedle částky stanovené platebním výměrem je poplatníkem ještě uhrazena částka dle původního ohlášení poplatníka, nelze tento platební výměr považovat za nepřezkoumatelný pro nezohlednění předchozí platby. Jakékoli platby učiněné poplatníkem vůči správci poplatku jsou evidovány na osobním daňovém účtu poplatníka. Případné platby provedené poplatníkem nad rámec zákonem stanovené poplatkové či daňové povinnosti jsou pak použity na úhradu daňových nedoplatků, případně při jejich neexistenci jsou tyto platby evidovány jako daňové přeplatky, které pak mohou být na základě žádosti poplatníkovy za zákonem stanovených podmínek vráceny. Děje se tak v samostatném řízení, jehož předmět je odlišný od předmětu řízení v souzené věci.

I přes výše uvedené je však soud toho názoru, že z hlediska procesní ekonomie, jakož i přehlednosti postupů před správcem daně, by bylo vhodné, aby případné platby provedené žalobcem na základě ohlášení k místnímu poplatku byly při následném vydání platebního výměru správcem poplatku zohledněny.

Další vady řízení

Dále žalobce uvádí, že řízení před správcem poplatku, které předcházelo vydání platebního výměru bylo zatíženo vadou způsobující nezákonnost vydaného platebního výměru (a potažmo i potvrzujícího rozhodnutí odvolacího orgánu). Podle žalobce správce poplatku pochybil, pokud vyměření poplatku označil jako vyměření podle pomůcek na základě ustanovení § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, když za pomůcku považoval tzv. „seznam zařízení povolených MF ČR“. Správce poplatku na základě této skutečnosti zcela rezignoval na zjištění skutkového stavu věci. Listinu zvanou „Seznam zařízení povolených MF ČR“ není podle žalobce možné považovat za pomůcku, ale za důkaz. Žalobce namítá, že tímto postupem došlo též k porušení zásady součinnosti podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Ze spisového materiálu byly zjištěny následující skutečnosti. Žalobce podal dne 15.7.2010 podání s názvem „Ohlášení k místnímu poplatku za provozované jiné technické herní zařízení“, kde ohlásil 8 ks jiného technického herního zařízení. Správce poplatku reagoval na toto ohlášení sdělením ze dne 28.7.2010, č.j. 100068704/REIP/VHA/001. Zde žalobci sdělil údaje potřebné pro úhradu poplatku. Žalobce doručil dne 30.8.2010 správci poplatku podání s názvem „Ohlášení k místnímu poplatku za provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR“, kde ohlásil 4 ks centrálních loterních systémů provozovaných v období od 1.10.2010 do 31.12.2010 a uhradil za ně místní poplatek ve výši 20.000 Kč. Dopisem ze dne 29.9.2010 ohlásil žalobce správci poplatku 1 ks jiného technického herního zařízení za období od 4.10.2010 do 31.12.2011 a uhradil poplatek v celkové výši 4.837 Kč. Následně žalobce dne 22.9.2010 ohlásil 1 ks jiného technického herního zařízení za období od 1.10.2010 do 31.12.2010 a uhradil poplatek ve výši 5.000 Kč.

Správce poplatku dne 2.12.2010 vydal platební výměr, kde uvedl: *„Poplatník, který je adresátem tohoto platebního výměru podal ohlášení k místnímu poplatku k technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí v období od 1.10.2010 do 31.12.2010, přičemž tuto povinnost splnil poplatník pouze částečně, neboť dle zjištění správce poplatku se nejednalo o interaktivní videoloterijní terminály. Dle seznamu zařízení povolených MF ČR, který vlastní správce poplatku, bylo v období od 1.10.2010-31.12.2010 povoleno na území městské části Brno-střed 104 ks technických herních zařízení – interaktivních videoloterijních terminálů, Poplatník dále ve lhůtě splatnosti za tyto interaktivní videoloterijní terminály neuhradil místní poplatek. Při stanovení sazby místního poplatku postupoval správce poplatku v souladu s § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a vzhledem k tomu, že ohlášení poplatníka nebylo přesné, vyměřil výši poplatku podle pomůcek. Pomůckou v tomto případě byl „seznam zařízení povolených MF ČR“, které správce poplatku obdržel od Odboru rozpočtu a financování Magistrátu města Brna.“*

Podle § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků správce daně může stanovit daň podle pomůcek také v případě, že daňový subjekt uvedl v daňovém přiznání nebo hlášení nebo dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení nesprávné nebo neúplné údaje o skutečnostech rozhodných pro stanovení daně a nesprávnost nebo neúplnost ani na výzvu správce daně neodstranil.

Podle § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

Podle § 31 odst. 6 pomůckami podle odstavce 5 mohou být zejména listinné doklady, výpisy z veřejných záznamů, daňové spisy jiných daňových subjektů, znalecké posudky a výpovědi svědků v jiných daňových věcech a osob přezvědných, zprávy a vyjádření jiných správců daně, státních orgánů a orgánů obcí, zájmových sdružení a vlastní poznatky správce daně, a to jak z průběhu zdaňování u dotčeného daňového subjektu, tak i u daňových subjektů obdobných.

Podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Při zohlednění výše uvedených ustanovení a procesního postupu správce poplatku, kdy správce poplatku obdržel od žalobce jednotlivá ohlášení k místnímu poplatku za přístroje v podobě centrálních loterních systémů a následně bez dalšího vydal platební výměr s odůvodněním, že byl poplatek stanoven za použití pomůcek, je nutné konstatovat, že postup správce poplatku z hlediska zákonnosti neobstojí.

V daňovém řízení (zde v podobě poplatkového) je vždy upřednostňováno stanovení daně (poplatku) prostřednictvím dokazování, neboť správné zjištění a stanovení daně je prvořadým cílem správy daní a poplatků. Za určitých okolností však může být poplatková povinnost stanovena náhradním způsobem za použití pomůcek. Tak tomu bude v případě, kdy poplatník nesplní některou ze zákonem stanovených povinností v takovém rozsahu, že na základě provedeného dokazování nelze stanovit výši poplatku. Z § 31 odst. 5 zákona o správě daní a

poplatků jasně vyplývá, že ke stanovení daně prostřednictvím pomůcek může přistoupit správce poplatku až na základě neúspěšného dokazování. Správce poplatku měl v případě pochybností o údajích uvedených v ohlášeních zahájit vytýkáci řízení podle § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v rámci kterého měl přistoupit k dokazování, jehož součástí by bylo předložení tzv. „seznamu zařízení povolených MF ČR“, neboť tento seznam nelze považovat za pomůcku ve smyslu § 31 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. V případě, že by byl dodržen zákonem požadovaný postup, jednalo by se o důkaz ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Správce poplatku by byl následně povinen v souladu se zásadou součinnosti (§ 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků) seznámit žalobce s tímto důkazem a poskytnout mu možnost se k němu vyjádřit, případně jej zpochybnit.

Při hodnocení vad platebního výměru spočívajících v použití pomůcek a jeho následného vlivu na zákonnost rozhodnutí žalovaného soud zohlednil i ust. § 114 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „daňový řád“), podle kterého směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek. Tímto ustanovením je limitována přezkumná činnost odvolacího orgánu z hlediska zákonnosti odvoláním napadeného rozhodnutí. Současně je i stanovena povinnost odvolacího orgánu zabývat se v případě, že bylo podáno odvolání proti rozhodnutí, jímž byla stanovena poplatková povinnost na základě pomůcek, předně otázkou splnění zákonných podmínek pro použití těchto pomůcek, a to z úřední povinnosti nad rámec odvolacích námitek. Vyhodnocení zákonnosti použití pomůcek však v napadeném rozhodnutí žalovaného absentuje. Z rozhodnutí tak není patrné, zda se žalovaný touto otázkou zabýval. V případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že při použití pomůcek nebyly dodrženy zákonem stanovené podmínky, nebyl by žalovaný oprávněn tuto vadu napravit vlastní rozhodovací činností a musel by odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správci poplatku (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 Afs 111/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz).

Pouze na okraj soud poznamenává, že předmětem soudního přezkumu ve správním soudnictví je vždy až rozhodnutí druhostupňového správního orgánu. Uplatněnou námitkou však žalobce brojí proti postupu správce poplatku, tedy správního orgánu prvního stupně. Na základě výše uvedeného však soud dospěl k závěru, že řízení před správcem poplatku vykazuje natolik intenzivní vady, že jimi byla zasažena nejen zákonnost rozhodnutí správce poplatku, ale následně i žalovaného, neboť ten v dalším řízení tyto vady neodstranil, ale naopak rozhodnutí správce poplatku, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, potvrdil.

Soud proto uzavírá, že postupem žalovaného došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s následkem nezákonnosti rozhodnutí o věci samé, byl tak shledán důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a nezákonné zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno

Žalobce dále považuje správní rozhodnutí za nezákonné z důvodu neúplně zjištěného skutkového stavu a současně i pro zjevně nesprávné zpoplatnění koncových terminálů, které v relevantním období nebyly uvedeny do provozu, příp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno.

Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g) podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích. Vyhláška č. 9/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Proto otázka, zda bylo jiné technické herní zařízení uvedeno v příslušném zdaňovacím období do provozu, není pro stanovení výše místního poplatku relevantní.

Provoz jiného technického herního zařízení je však relevantní z hlediska zániku poplatkové povinnosti. Zánik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den trvalého ukončení provozu jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Dále pak podle čl. 4 vyhlášky č. 9/2010 je poplatník rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Z výše citovaných článků obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 vyplývá, že o trvalém ukončení provozu jiných technických zařízení je povinen informovat správce místního poplatku poplatník, vyžaduje se tedy jeho procesní aktivita. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že správci místního poplatku bylo dne 17.12.2010 (k poštovní přepravě podáno dne 15.12.2010) doručeno odhlášení místního poplatku za jiné technické herní zařízení typ MAGIC LOTTO, výrobní číslo serveru 801072, s datem ukončení dne 10.12.2010. Dne 5.11.2010 (k poštovní přepravě předáno dne 4.11.2010) bylo správci místního poplatku doručeno odhlášení místního poplatku za provozované jiné technické herní zařízení typ Max Power, výrobní číslo serveru ST033, s datem ukončení dne 4.11.2010. Dne 3.9.2010 bylo správci místního poplatku doručeno odhlášení místního poplatku za provozované jiné technické herní zařízení typ Gold Club, výrobní číslo 6188, s datem ukončení dne 27.8.2010. Dle názoru soudu je třeba vyjít z toho, že takto žalobcem doložené odhlášení místního poplatku lze považovat za ohlášení o trvalém ukončení provozu dle čl. 4 vyhlášky č. 9/2010 se zánikem poplatkové povinnosti dle čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010.

Žalobce nesdělil, že by takliko docházelo k přerušení provozu jiného technického zařízení. V odhlášení místního poplatku je přitom uveden i den, kdy došlo k ukončení provozu jiného technického zařízení. Dle názoru soudu lze k takovému závěru dospět i výkladem podání žalobce (není zde výslovně uvedeno trvalé ukončení provozu), neboť jeho podání jednoznačně směřovalo k dosažení zániku poplatkové povinnosti. Soud by proto považoval za přepjatý formalismus, pokud by takliko absence přesného vyjádření, že se jedná o trvalé ukončení provozu, vedla k tomu, že by podání žalobce nebylo možno považovat za ohlášení o trvalém ukončení provozu. Soud jen připomíná, že způsob zániku poplatkové povinnosti a jeho ohlášení v roce 2010 (vyhl. č. 9/2010) je nutné odlišovat od zániku poplatkové povinnosti v roce 2011 (vyhl. č. 21/2010, která zrušila vyhlášku 9/2010 s účinností od 1.1.2011), která je vázána na zánik povolení jiného technického herního zařízení vydaného Ministerstvem financí. To je povinen ohlásit ve lhůtě 15 dnů o nabytí právní moci zániku povolení a prokázat protokolem o ukončení provozu (čl. 4 a 5 vyhlášky). V roce 2010 však dle vyhl. č. 9/2010 nebylo k ohlášení ukončení trvalého provozu nutno dokládat protokol o ukončení provozu. Žalovaný i správce poplatku pochybili, když při vyměření místního poplatku nezohlednili, že v průběhu roku 2010 žalobce ohlásil ukončení trvalého provozu výše zmíněných jiných technických zařízení. Jejich rozhodnutí jsou tak v tomto směru založena na nesprávném hodnocení skutkových okolností.

Následně soud přistoupil k vypořádání ostatních žalobních bodů. Ty však soud neshledal důvodnými.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokiem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozu centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a co je tedy předmětem místního poplatku vyměřeného na základě vyhlášky č. 9/2010. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterii nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo

provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterijních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízeními podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti

schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nález ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“. Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních

hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]"

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řeceno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Nerespektování obecných zásad právních

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že

legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nález Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nález Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 71/2007-60 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75 tak nejsou v souzených věcech aplikovatelné.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný

výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je tak ve smyslu § 78 odst. 5 v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení pak žalovaný odstraní soudem vytýkané vady.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v souladu s čl. II vyhlášky č. 486/2012 ve znění zákona č. 399/2010 Sb. (advokátní tarif), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) ve výši 3 x 2 100 Kč, tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu